

Părțile din procedura principală

Reclamantă: Nannoka Vulcanus Industries BV

Pârât: College van gedeputeerde staten van Gelderland

Dispozitivul

- 1) Anexa II B la Directiva 1999/13/CE a Consiliului din 11 martie 1999 privind reducerea emisiilor de compuși organici volatili datorate utilizării solvenților organici în anumite activități și instalații trebuie interpretată în sensul că prelungirea termenului pe care o prevede la punctul 2 primul paragraf litera (i) poate fi acordată operatorului unei „instalații”, în sensul articolului 2 punctul 1 din directiva menționată, în vederea punerii în aplicare a sistemului său de reducere a emisiilor de compuși organici volatili, în cazul în care sunt încă în curs de sintetizare substituenți fără solvenți sau cu conținut redus de solvenți, chiar și în condițiile în care se poate presupune pentru această instalație un conținut constant în materie uscată al produsului, iar acest conținut se poate utiliza în vederea definirii punctului de referință pentru reducerea emisiilor.
- 2) Punctul 2 primul paragraf litera (i) din anexa II B la Directiva 1999/13 trebuie interpretat în sensul că o prelungire a termenului în vederea punerii în aplicare a unui sistem de reducere a emisiilor de compuși organici volatili impune o autorizare din partea autorităților competente, care presupune o cerere prealabilă din partea operatorului în cauză. Pentru a stabili dacă o prelungire a termenului trebuie să fie acordată unui operator în vederea punerii în aplicare a unui sistem de reducere a emisiilor de compuși organici volatili și pentru a stabili durata prelungirii de termen eventual acordate, revine acestor autorități competente, în cadrul marjei de apreciere de care dispun, obligația de a verifica, printre altele, că sunt efectiv în curs de sintetizare substituenți apti pentru a fi utilizați în instalațiile în discuție și pentru a diminua emisiile de compuși organici volatili, că lucrările în curs, având în vedere elementele furnizate, sunt în măsură să conducă la elaborarea unor astfel de substituenți și că nu există o măsură alternativă care poate să genereze, cu un cost mai mic, reduceri similare de emisii, chiar mai importante, și în special că nu sunt deja disponibili alți substituenți. În plus, trebuie să se țină seama de raportul dintre reducerile de emisii pe care le vor permite substituenții, precum și costul acestor substituenți, pe de o parte, și emisiile suplimentare generate de prelungirea termenului, precum și costul unor eventuale măsuri alternative, pe de altă parte. Durata prelungirii de termen nu trebuie să depășească ceea ce este necesar pentru sintetizarea substituenților. Acest aspect trebuie să fie apreciat având în vedere ansamblul elementelor pertinente și în special importanța emisiilor suplimentare generate de prelungirea termenului și costul unor eventuale măsuri alternative în raport cu importanța reducerilor de emisii pe care le vor permite substituenții în curs de sintetizare și costul acestor substituenți.

⁽¹⁾ JO C 142, 12.5.2014.

Hotărârea Curții (Marea Cameră) din 8 septembrie 2015 (cerere de decizie preliminară formulată de Tribunale di Cuneo – Italia) – procedură penală împotriva lui Ivo Taricco și alții

(Cauza C-105/14) ⁽¹⁾

(Trimitere preliminară — Procedură penală privind infracțiuni în domeniul taxei pe valoarea adăugată (TVA) — Articolul 325 TFUE — Legislație națională care prevede termene de prescripție absolute care pot conduce la nepedepsirea infracțiunilor — Atingere potențială adusă intereselor financiare ale Uniunii Europene — Obligația instanței naționale de a lăsa neaplicată orice dispoziție de drept intern care poate aduce atingere obligațiilor impuse statelor membre de dreptul Uniunii)

(2015/C 363/13)

Limba de procedură: italiana

Instanța de trimitere

Tribunale di Cuneo

Părțile din procedura principală

Ivo Taricco, Ezio Filippi, Isabella Leonetti, Nicola Spagnolo, Davide Salvoni, Flavio Spaccavento, Goran Ananiev

Dispozitivul

- 1) O reglementare națională în domeniul prescripției răspunderii penale precum cea prevăzută la articolul 160 ultimul paragraf din Codul penal, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 251 din 5 decembrie 2005, coroborat cu articolul 161 din acest cod, care prevedea, la data faptelor din litigiul principal, că actul de întrerupere care intervine în cadrul proceselor penale privind fraude grave în materia taxei pe valoarea adăugată are ca efect prelungirea termenului de prescripție cu doar o pătrime din durata sa inițială, poate aduce atingere obligațiilor impuse statelor membre prin articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE în ipoteza în care această reglementare națională ar împiedica aplicarea unor sancțiuni efective și disuasive într-un număr considerabil de cazuri de fraudă gravă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene sau ar prevedea termene de prescripție mai lungi pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale statului membru vizat decât pentru cazurile de fraudă aducând atingere intereselor financiare ale Uniunii Europene, aspect a cărui verificare este de competența instanței naționale. Revine instanței naționale sarcina de a asigura efectul deplin al articolului 325 alineatele (1) și (2) TFUE, lăsând, dacă este necesar, neaplicate dispozițiile de drept național care ar avea ca efect împiedicarea statului membru vizat să respecte obligațiile care îi sunt impuse la articolul 325 alineatele (1) și (2) TFUE.
- 2) Un regim de prescripție aplicabil unor infracțiuni comise în materia taxei pe valoarea adăugată precum cel prevăzut la articolul 160 ultimul paragraf din Codul penal, astfel cum a fost modificat prin Legea nr. 251 din 5 decembrie 2005, coroborat cu articolul 161 din acest cod, nu poate fi apreciat în lumina articolelor 101 TFUE, 107 TFUE și 119 TFUE.

⁽¹⁾ JO C 194, 24.6.2014.

Hotărârea Curții (Camera a treia) din 10 septembrie 2015 (cerere de decizie preliminară formulată de Conseil d'État – Franța) – Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)/Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie

(Cauza C-106/14) ⁽¹⁾

[Trimitere preliminară — Mediu și protecția sănătății umane — Regulamentul (CE) nr. 1907/2006 (Regulamentul REACH) — Articolul 7 alineatul (2) și articolul 33 — Substanțe care prezintă motive de îngrijorare deosebită din compoziția articolelor — Obligații de notificare și de informare — Calculul pragului de 0,1 % din greutate]

(2015/C 363/14)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Conseil d'État

Părțile din procedura principală

Reclamante: Fédération des entreprises du commerce et de la distribution (FCD), Fédération des magasins de bricolage et de l'aménagement de la maison (FMB)

Pârât: Ministre de l'écologie, du développement durable et de l'énergie